

Mindigek

Mindig lenyűgöznek. Mindig lesznek új kedvenceim. Mindig megmaradnak a régi kedvencek. Mindig teli szívvel indulok haza. Mindig mosolyokkal tömöm a zsebeim. Mindig tanítanak. Mindig tudok rajongani. Mindig van, amin lehet könnyezni egy jót. Mindig késő éjjelig írom a Sűgót. Mindig finom a pogácsa. Mindig legyen amatőr színjátszás Vajdaságban.

– Hol fogunk aludni? Milyen ez a hely? – kérdi Nelli (Góli Kornélia), mert én már tudom a helyet, én már voltam itt, én ide visszajárok, tudom az utat, tudom hol a villanykapcsoló, s hova kell tenni a kis lakatot. Egy fotó jut eszembe, mi vagyunk rajta, a Sűgós csajok. Egy szelfi, talán Sutus Áronnak küldtük, amikor először szervezték meg itt, Temerinben a szemlét. Az Alkotóház óriás asztalánál ülünk, mint valami lovagi torna nagygyűlésén, hiszen ez a faasztal és az azt körülvevő trónok olyanok, mintha egy régi korból lopták volna át, teljesen szurreális. Mindenki laptopja elfér, mellette egy jó kávé, fényképezőgép, kábelrengeteg, csokipapírok. – Nálad van egy programfüzet? Mi is a neve annak a... – és kérdezzük egymást, sűgünk egymásnak mi, sűgők. A lányok most nem alszanak itt, új lakótársaim vannak, akiket ismerek és imádok. Most nincs akkora meló a vállalon, szépen szét van osztva minden, hogy senki ne haljon bele a sűgőzésba, én mégis... Na jó, lehet, hogy Stockholm-szindrómában szenvedek, mert egy kicsit hiányzik a belehalás, az a jóleső fáradság, amiről másnap reggel olyan jó beszélni, picit nyafogva, amit mi sem gondolunk komolyan. Na jó, ez nem javaslat a szervezők felé, mert jól van ez így, semmibe nem kell belehalni, de lehet én vagyok mazochista, vagy az is lehet, hogy egyszerűen csak hiányoznak a csajok ide. Egyébként minden olyan, mint mindig. Egy újabb mindig. S már a harmadik nap estéjén vannak a fejemben képek, hangok, jelenetek, karakterek, akiket biztos, hogy viszek magammal, és bővitem a kedvencek listáját. – Ebből profi színész kell, hogy legyen. – Ez már az, már most profikat megszegénítően játszik. – Milyen éneklés volt ez, te jó ég, leesett az állam. – Mennyire jó volt már az

a tyúk. – Hát hihetetlen jól passzolt az a jelmez. – Ezeket a kérdéseket én is feltenném magamnak, ha lottóznék. – Én már a Ha én rózsá volnék-nál könnyeztem. – Ez csak néhány elcsípött mondat az első pár nap előadásai után. Akármelyiket mondhattam volna én is. És lehet, hogy van, amit éppen én mondtam. A lényeg, hogy mindenki ugyanazt érzi. Közös érzés, közös ég, közösség.

Én már márciusban várom, hogy megjelenjen a program. Átolvasom, nézem kik jönnek a régi, jó ismerős társulatok közül, az idén vajon mit visznek színpadra? Ki lesz a zsűri? Hány napot tudok itt lenni, s miről maradok le? Kiszakadok picit a mókusok kerekéből, egy másik kerekre taposok, amelyik kerék nemcsak pörög, hanem árammal tölti fel a szívet és a lelket. S mindig ez van, úgyhogy én csak annyit mondom: maradjon ez mindig így.

Szerda Zsófi

Fotó: Bezzeg Gyula

Nevetés és könnyek a reflektorfényben

Hering Rózsával, egykori amatőr színésszel a színház múltjában barangoltunk

A színjátszás nem csupán a szerepek megformálásáról szól, hanem közösséget is teremt és élményeket ad. A temerini Hering Rózsa több mint húsz éven át volt aktív tagja a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület amatőr társulatának. Visszaemlékezéseiben a próbák hangulatáról, a sikerekről és a színház iránti szeretetéről mesélt.

– Tizennyolc éves koromban csatlakoztam a színészekhez. Fiatalos, vidám és nagyon lelkes csapat működött a művelődési egyesületben – *eleveníti fel emlékeit beszélgetőtársunk*. – A társulatot Szabó Péter bácsi vezette, ő volt az, aki összetartott minket. Úgy tudta irányítani és ösztönözni a színészeket, hogy soha senki nem hiányzott a próbákról. Sokszor akadtak nehézségeink is. Főként a szövegekkel bajlódunk, de bíztunk a rendezőben, aki pontosan tudta, hogy kitől milyen alakításra számíthat. Legalább tízen szerepelünk egy-egy darabban, és fél év alatt is össze tudunk hozni egy többfelvonásos előadást. Sok helyen felléptünk, egész Vajdaságot bejártuk. Mi is hívtunk vendégeket, akik elhozták Temerinbe a saját előadásukat. Számtalan elismeréssel gazdagodtunk. Ezek a sikerek pedig tovább ösztönöztek minket a munkára. Megszakításokkal ugyan, de több mint húsz évig aktív tagja voltam a csapatnak. A kilencvenes évek eleje volt az az időszak, amikor megváltam a színészettől. Nehéz évek voltak, mindenkinek másként alakult az élete, így lassan szétment a nagy csapat. Ennek ellenére a mai napig szeretem a színészetet. Ha a színpadon nem is, de itthon a társaság szórakoztatása kedvéért sokszor mikrofont ragadok.

A lényeg, hogy a hallgatóság mosolyogjon és elégedett legyen.

Milyen szerepeket és műfajokat kedvelt?

– A könnyed, szórakoztató műfaj állt hozzám a legközelebb. Azt szerettem, ha nevetés és vidámság hallatszott a közönség soraiból. A temerini közönség mindig is a vígjátékokat részesítette előnyben. Többször kaptam azért komolyabb, drámaibb szerepeket is. Ezeket kihívásként éltem meg, de a rendező tanácsait mindig megfogadtam, és sikerült azonosulnom ezekkel is. A legemlékezetesebb szerepeim közül az Ibolya című darabot emelném ki. Nagyon beleéltem magam. A legelső szerepemre is emlékszem. Diákot kellett játszanom egy darabban, amiben dr. Nagy Zoltán alakította a szigorú tanárt. Még ma sem tudom elfelejteni mennyire tartottunk tőle. Valójában mindent nagyon szerettem, ami a színészethez kapcsolódott. Magukat a szerepeket, a díszleteket, a hangulatot, a sminket, a kosztümöket, mindent.

– Mely pillanatok a legemlékezetesebb az előadásokból?

– Rengeteg ilyen pillanat volt. A felkészülés, a próbák, a kellékek előkészítése, maga a bemutató. Nagyon sokat gyakoroltunk, de az előadások előtti lámpalázat mégsem tudtam leküzdeni. Megtörtént, hogy a kezdés előtti, izgalmas pillanatokban úgy éreztem, hogy mindent elfelejtettem. Nem emlékeztem a szövegre, a helyzetre sem. Szerencsére ez az érzés nem tartott sokáig. Amint széthúzták a függönyt, beléptem a színpadra egy csapásra elmúlt a lámpaláz és tettem a dolgom. A sok-sok gyakorlás és próba ellenére is adódtak azonban váratlan pillanatok az előadás so-

Jelenet az Ibolyák című előadásból

Az *Ibolyák* című előadás szereplői Hering Rózsa balról a harmadik helyen ül

rán, de Péter bácsi mindig ott volt és segített, ha kellett. Így történt akkor is, amikor az *Apám, a szocialista kulák* című előadásban főszerepet játszottam. Az anyát alakítottam, akinek a férje a fronton volt és odahaza egyedül nevelte a fiukat. A szerep megkövetelte a komolyságot, a keserűséget. Egyik jelenetben még sírnom is kellett. Nekem ez nem mindig ment könnyen. Mondtam is apusnak – így hívtuk magunk között Péter bácsit –, hogy ez nekem nem fog menni. Úgy éreztem, hogy nem tudom kellőképpen átélni a jeleneteket, és átadni a közönségnek az érzelmeket. Péter bácsi azonban a tőle megszokott nyugalommal sugallta felém, hogy képes vagyok rá. Végül sikerült. Egy alkalommal azonban, amikor az említett darabot játszottuk, a megkeseredett édesanyától, azaz tőlem, enni kért a gyermeke, ebben a pillanatban sírva kellett volna fakadnom, de a dolgok más-ként alakultak. Miközben a gyermeknek tejet öntöttem a bögréjébe, amit vízzel helyettesítettünk a darabban, kilötyentettem az italt az asztalra. A színésztársam pedig jót kuncogott az eseten. Persze engem is elfogott a nevetés. Hogy a csudába sírhat az ember akaratán kívül, ráadásul egy vicces szituációban? Bármennyire is erőltettem, nem jöttek könnyek a szemembe. Péter bácsi a színpalak mögött figyelt és érezte, hogy bajban vagyok. Tudta, hogy ha

nem kezdek el sírni azonnal, veszélybe kerül az előadás, ezért csendben odaszólt hozzám. Már nem emlékszem pontosan a szavaira, de arra igen, hogy nagyon szigorúan és bántóan hatottak rám az elhangzottak. Ennek hatására olyan mélyen sértve éreztem magam, hogy azonnal záporozni kezdtek a könnyeim. Mondanom sem kell, hogy mennyire élethűen sikerül átadni a szituációt a közönségnek, és a siker sem maradt el. Előadás után számonkértem apustól a mondottakat, de ő csak annyit mondott, hogy az előadás érdekében kénytelen volt beavatkozni. Ekkor már én is megértettem, hogy így tudott segíteni rajtam abban a pillanatban. Mérhetetlenül becsültem azért, hogy így vigyázott ránk és mindig megtalálta a módját annak, hogy ha kell megmentse az előadást. Számtalan ilyen pillanat volt még a szerepeim alkalmával. Ugyanebben az előadásban egy öreg szekrény is állt a színpadon. A szekrény ajtaja viszont mindig kinyílt és zavart az előadás közben. Miközben zajlottak a jelenetek egyre inkább útban volt a rakoncátlan ajtó. A színpadon található kellékek segítségével oldottam meg a helyzetet miközben pörögtek a jelenetek. Fogtam egy papírdarabot, szépen meghajtogattam és azzal támasztottam be az ajtószekrényt. Ez természetesen nem volt része az előadásnak, de a közönség

nem vette észre, hiszen tökéletesen beleillett a jelenetbe.

– A férjével együtt jártak a színházba, igaz?

– Igen, Istvánnal mindketten aktívak voltunk. Együtt mentünk a színházba, de mindkettőnknek megvolt a saját érdeklődési köre. Én a színészek csapatát erősítettem, ő viszont a táncosokkal foglalkozott. István nagyon sokat tett a színházért és a közösségért. Nagy lelkesedéssel vezette a táncosokat. Akkoriban a televízióban dolgozott. Sokszor volt úton, viszont közben folyamatosan gyűjtötte az információkat, bővítette a tudását a néptáncról. Székelyföldön is járt adatgyűjtés céljából. Később felhagyott a tévés munkával és csak a táncsal foglalkozott. Újvidéken, Nagyikindán, Jarekon, Gyugyevón is vezetett csoportokat. Alaposan dolgozott és a tökéletességre törekedett. Semmit sem szeretett felületesen végezni és ez a néptáncra is vonatkozott. Tizenöt évig volt aktív ezen a területen. Megannyi díjat, elismerést, dicséretet kaptak a táncosai. Bárhová vitte el a csoportokat, mindenhol eredményel tértek haza. Egyebek között Budapestről is, ahol első díjjal jutalmazták a csoport fellépését. Ezek az eredmények nemcsak az ő lelkesedését éltették, hanem a táncosokét is. Emlékszem rá, hogy Tényi bácsi nem győzte a csizmákat gyártani a fiúknak. Méretre készültek a táncoscsizmák. A viseletekhez minden szükséges kellék a táncosok rendelkezésére állt a fityuláktól kezdve az alsószipknyákig. Igényes és szép műsorokat állítottak össze. Sokáig emlegették a környéken a Temerinben megtartott Gyöngyösbokrétát is, amire kimagaslóan szép programmal készültek.

– Temerinben újból van egy lelkes színjátszó csoport. Örül nekik?

– Hát hogyne. A színjátszás jelentős közösségépítő szerepet tölt be. Nem csupán azok számára, akik részt vesznek egy-egy előadás létrehozásában, hanem a közönségnek is fontos. Követem a mostani csapat munkáját és örülök annak, hogy szép eredményeket érnek el. Érdekes és jó előadásokat készítenek, és látszik rajtuk, hogy élvezik azt, amit csinálnak. Azt is jó dolognak tartom, hogy a színjátszó szemle jóvoltából sok vajdasági csoport fog vendégeskedni Temerinben. Valamennyi előadáson ott fogok lenni. Ki tudja, talán akad egy-

Egy fotó a jelenből. Hering Rózsa még ma is fitt. Ahogyan régen a színpadon, ma is szereti a szép ruhákat és sminkeket

két ismerős arc azok között is, akikkel régen mi is együttműködtünk, barátkoztunk. Jó kapcsolatot ápolunk a nagyikikindaiakkal, a bezdánakkal, Óbecsére is gyakran jártunk a régi társulattal és még sorolhatnám.

– Láthatja még a közönség önt a színpadon?

– Igazából sosem zártam ki a szívemből a színházat. Nagyon sok kedves emlék fűz oda. Most is jól esik a feleleveníteni azokat az időket. Nem zárkózom el attól sem, hogy újra színpadra álljak. A régi csapatból rajtam kívül vannak még néhányan, akikkel el tudom képzelni, hogy összehozunk egy előadást. Itt megemlíteném Lakatos Klárát, aki egy igazán színpadra termett egyéniség. Ha a jövő úgy hozza és az egészségünk is megengedi, talán egyszer még közösen csalshatunk mosolyt a közönség soraiban ülők arcára – zárja gondolatait Hering Rózsa.

Tóth Dianna

Játszani tanultam és önmagamra találtam

A Jáccunk Trupp titokzatos tagjával beszélgettünk

László Attila a Jáccunk Trupp több előadásában is felbukkant már. Hűvös, kimért és visszafogott megjelenésével kelti fel a színpadról a nézők érdeklődését. Sejtelmes egyénisége kihagyhatatlan eleme az előadásoknak. Interjúnkban elmeséli, hogyan vált a színház olyan helyé a számára, ahol nemcsak játszhat, de fejlődhet is. Tapasztalatait, kihívásait és terveit osztotta meg a Sűgőval.

– Három évvel ezelőtt Zelenka Antal barátommal kávét kortyolgattunk, amikor megkérdeztem, hogy mit gondol, csatlakozhatnék-e a színészekhez? Milyen elvárásoknak kellene megfelelnem hozzá? – *eleveníti fel a kezdeteket interjúalanyunk.* – Meglepetésemre ő erre annyit mondott, hogy egyszerűen csak menjek be és mondjam el a társaságnak, hogy szeretném kipróbálni magam én is ezen a területen. November vége volt, a karácsonyi programra készültek már a csapatban, amikor végre valóban összeszedtem a bátorságom és elmentem a színházba. Megismerkedtem a rendezővel, László Sándorral, akit az első perctől fogva mélyen tisztetek, és persze a Jáccunk Trupp tagjaival is összebarátkoztam. Bevettek a csapatba. Rengeteget játszottunk, amíg elkészültünk a karácsonyi programmal. Egy krampusz bogár volt az első szerepem. Zelenka Mátéval, Kókai Annával és Samu Dáviddal közösen szerepeltünk. Persze kezdőként nem ez volt a legjobb alakításom, de borzasztóan élveztem. Már az első előadás után éreztem, hogy jó helyen kopogtattam, ugyanis mint kiderült, a színház számomra többet jelentett egy kikapcsolódásnál.

Kapaszkodót találtam benne, ami abban segített, hogy egyrészt kilépjek a komfortzónámból, másrészt, hogy felhagyjak a négy fal közé szorított életemmel. Újból elkezdtem barátkozni és élveztem, hogy a visszahúzódtott természetem mellett a derűsebb énem is felszínre kerül. Már a következő év elején jött az első igazi kihívás. A Bolond Istók című darab, amiben az öregembert alakítottam. Rengeteget gyakoroltam, hogy ne szavaljak szövegmondás közben. Ez nagyon nehezen ment. Egészen a bemutató előttig küzdöttem vele, mígnem egyszer csak megszűnt a dadogás, a szaggatott beszéd, és helyette elkezdtem élvezni az öregember karakterét. Ekkor kapott el a színészet nagy keze, ami azóta is egy hajtóerő számomra. Az előadást egyébként telt ház előtt mutattuk be itthon, de több helyen vendégszerepeltünk is vele, és mindenhol sikert arattunk. Nekem ez az előadás jelentette a mérföldkövet.

– Azóta sem szakítottál a csapattal. Minden előadásban részt veszel.

– Így van. Megszerettem a társaságot. És bár még mindig zárkózottnak tartanak, sokat kö-

László Attila (balról) színésztársával, Samu Dáviddal a Portugálban
(Varga Zoltán felvétele)

szönhetek nekik, mert segítenek abban, hogy leküzdjem a gyengeségeimet. A kihívások azóta csak sokasodtak. Nagy élmény volt tavaly a Portugál című előadásban szerepelnem, ahogyan a szemle is, amit sikerült megnyernünk a produkcióval. Ebben a darabban a papot alakítottam. Egy lelassult karakterről van szó, akivel kezdetben nehéz volt azonosulni. Sokat gondolkodtam, hogy miként adjam át a nézőknek ezt a személyiséget. A rendező magyarázata viszont nagy segítség volt a karakter megformálásakor. Olyan személyről van szó, aki nem kelt nagy feltűnést, mégis meghatározó alakja a falu közösségének. Egyszerűen csak létezik, és bár elvágódik a kilátástalan helyzetből, mégis támaszt jelent a többieknek és pont ez az, ami a faluban tartja. A most készülő előadásunk is rengeteg élménnyel gazdagítja a csapatot. A Rómeó és Júliában a sok mozgás és zene mellett a legnagyobb feladatot az jelenti, hogy egy pillanatra sem engedhetjük meg magunknak, hogy szétszakadjunk egymástól. Az első pillanattól az utolsóig egy testként működünk a darabban, hiszen mindannyian végig a színpadon vagyunk. Ez az igazán nagy falat számunkra, de mind a rendező, mind a koreográfus nagyszerű irányítása megkönnyíti a helyzetünket. Mire a folyamat végére érünk biztos vagyok benne, hogy a tőlünk telhető legjobbat fogjuk nyújtani.

– Vannak olyan pillanatok az előadásokból, amikre mindig emlékezni fogsz?

– Persze. Minden egyes előadás új élményt jelent, de van egy-két olyan helyzet, amely emlékezetes marad. Megtörtént, hogy előadás közben olyannyira magával ragadott a hangulat, hogy eltértem az eredeti szövegemtől. Nem sokkal, csak egy-két szóval bővítettem ki a mondandómat, mert abban a pillanatban úgy éreztem, hogy megkívánja az előadás. Persze a rendezőnek ez azonnal feltűnt. Szinte éreztem a rám szegeződő tekintetét egészen a taps végéig. Számon is kérte tőlem amint legördült a függöny. Félttem, hogy nagy szidást fogok kapni a mutatóványomért, de ez szerencsére elmaradt, én pedig megértettem, hogy az improvizációm veszélybe sodorhatta volna a teljes előadást és vele együtt a többiek munkáját is.

– Van olyan szerep, amelyet szívesen eljátszanál a jövőben?

– Igen, van egy. A sajátom. Amióta tagja lettem a temerini színjátszók csapatának elkezdett mélyebben foglalkoztatni ez a terület. Novemberben nekiláttam egy nagyobb önálló tevékenységnek. Saját művet kezdtem írni. Ez hatalmas munka, amibe sok erőfeszítést fektettem, de működhet a dolog, ha elkészül. Egy

László Attila a Rómeó és Júlia próbáján

monodrámáról van szó sok zenei betéttel. A darabhoz szükséges szerzői jogokkal is sokat foglalkoztam. A műben arra próbálok fényt deríteni, hogy egy látszólag tökéletesen működő személyiség elméjében mi játszódik le, amikor egy pillanat alatt megsemmisül a terve és romba dől az élete. Egy krimitörténet, amelyben kifejtem, hogy miként kerül felszínre az igazság egy ilyen személyről akkor, amikor összetör. A műnek a Red Radio címet adtam, és angol nyelven írom. Remélem eljön az a pillanat, amikor sikerül színpadra állítanom, de ez egyelőre még a jövő titka. Most az a legfontosabb, hogy a társulattal bemutassuk a Rómeó és Júlia című drámát, ami-ben Párizs szerepében láthat a közönség.

– Meglátásod szerint milyen értékekkel gazdagíthatja a közösség mindennapjait az amatőr színjátszó csoport?

– Szüksége van a közösségnek a találkozásra. Erre kiváló alkalmak az előadások. Számunkra a taps jelenti a fizetést és az elismerést a munkánkért. Ugyanakkor annak is tudatában vagyunk, hogy maradandó emlékekkel ajándékoztuk meg a nézőtérre ülőket. Amikor legördül a függöny örömmámorban úszunk. Egymást átölelve ünnepeljük a sikert. Eközben a nézők is mosollyal az arcukon távoznak a színházból. Ezek azok a pillanatok, amelyekkel a színjátszó csoport gazdagabbá teheti a közönség életét. Éppen ezért gondolom azt, hogy szükség van a gyarapodásra is a csoportban, ahogy arra is, hogy minden közösségi hálón jelen legyünk. A fiatalok új erőt és ötleteket hoznának a temerini színjátszásba, ami mindig jól jön. Én nagyon sokat fejlődtem az elmúlt három évben és másnak is ezt kívánom – osztotta meg László Attila az olvasókkal.

Tóth Dianna

BEMUTATJUK AMATŐR SZÍNHÁZAINK RENDEZŐIT (7.)

Színház nélkül nem élet az élet

Egy évvel ezelőtt egy vele készült interjúban arról beszélt, hogy egy különmúsort szeretne összeállítani, és azzal elbúcsúzni a temerini közönségtől, amelyet 40 esztendeig önzellenül, híven szolgált! A nem titkolt keserűséget, csalódottságot éreztem a mondatok között, amit az interjú befejező része aztán egyértelműen igazolt. „Ha valaki most megkérdi: Hogyan él ön, Szabó Péter, azt válaszolnám: Köszönöm, rosszul. Színház nélkül nem élet az élet. Mert el szeretnék jutni az óceánig. Az a bizsergés a szívem táján napról napra újból jelentkezik, s ennek a parancsát megtagadni nem ajánlatos. Igaz?!”

A színház utáni vágyakozás fogalmazta meg ezeket a mondatokat, és akkor, valószínűleg sokan, nem értették, hogy miért is kell Szabó Péternek elbúcsúznia a közönségtől, miért is kell feladnia azokat az álmokat, amelyek az elmúlt négy évtized alatt megszüntették az életét, és amelyek még mindig az öltözők, a színpad, a nézőtér különös világa felkeresték az utat!

A miértekre nem könnyű válaszolni. Mindenesetre a meg nem értés, a másként gondolkozókkal szembeni elviten viszonyulás közrejátszott abban, hogy Szabó Péter szépen, csendben, behúzza maga mögött a színházterem ajtaját. Szerencsére az az ajtó nem zárult be véglegesen mögötte! S a csoda, amely a színházi embereket újra és újra visszaszólítja azokra a fura deszkákra, ezúttal is kézen fogta Szabó Pétert. A közelmúltban újságolta, hogy egy olyan „vállalkozásba” kezdett, amely évek óta foglalkoztatja, amelyre évek óta készül! Déry Tibor: Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról című művét állítja majd színpadra. Óriási a feladat! Több mint 30 szereplőt kell „mozgósítani”! Ez lesz az ő igazi, nagy búcsúja – mondja, amiben mi, természetesen nem hiszünk, sőt, ez a bemutató lesz Szabó Péter rendezői pályafutásának egyik legjelentősebb állomása, ami semmi esetre sem a befejezést, hanem a továbblépést jelenti majd!

Szabó Péterrel, mint rendezővel, 1964-ben ismerkedett meg a közönség (addig csak mint színész szerepelt). A Tabáni orgonák című zenés darabbal „debütált”, nagy sikerrel! Az ezt követő évek alatt, egészen 1995-ig, 35 színpadi művet (drámát, vígjátékot,

Szabó Péter

zenés darabot) állított színpadra. Említsünk meg néhányat: Nušić: A miniszter felesége, Sarkadi Imre: Elveszett paradicsom, Tóth Miklós: Kutyaszorító, Tabi László: Spanyolul tudni kell, Görgey Gábor: Szexbogyó és a Fekete Ferdinándnak, Illyés Gyula: Bál a pusztán, Molnár Ferenc: Az ibolya, Fekete Sándor: Lilla a villa tükre, Balázs László (hazai szerző): Palicsi nyár, Kaló Flórián: Négyen éjjelkor és az Apám, a szocialista kulák című Partijú-darab jelezte, többek között, hogy Szabó Péter rendező, egyetlen egy műfajnál sem „ragadt” le végérvényesen, hanem bátran vállalkozott a legösszetettebb rendezői feladatokra is, bizonyítja ezt legújabb rendezése, a Déry-darab is!

Szabó Pétert a díjak, az elismerések sem kerültek el. Többéves igen tartalmas és sikeres munkásságáért, 1989-ben, kiérdemelte a Köztársasági Közművelődési Közösség aranyérmét és díszoklevelét. A Vajdasági Szakszervezeti Szövetség rangos elismerése is a mozgalom iránti elkötelezettségét, az ott elért eredményeket dicsérte. Rendezői díjat az Apám, a szocialista kulák című darab sikeres színpadra állításáért kapott!

A rendezői mesterség „titkai” Jovan Putnik, a szakma nagy ismertje, fedte fel Szabó

Péter előtt. Tehát már pályája legelején elsajátíthatta azokat az alapismereteket, rendezői módszereket, amelyek az olvasópróbákra, a jellemelek kidolgozására, a színpadtér bejátszására, racionális kihasználására, a játék összehangolására, ritmusára vonatkoztak. Rendezései, színpadra állított produkcói azt példázzák, hogy az elsajátított „tananyagot” kamatoztatni tudta.

A temerini amatőr színjátszás meghatározó egyénisége, a vajdasági műkedvelő mozgalom egyik megbecsült rendezője, színésze, most újra, jó néhány esztendő után, színházközelben van. Lelkes, fiatal színjátszók veszik körül, olyanok, akik hisznek benne, bizalommal fordulnak hozzá, és mindenekelőtt megtiszteltetésnek veszik, hogy vele dolgozhatnak! Hisszük, hogy Szabó Péter „megértése” csak javára szolgál majd a mozgalomnak!

FARAGÓ Árpád

Színház nélkül nem élet az élet. Magyar Szó, 1998. szeptember 3.

Egy tű, ami mindent felforgat

A színpadon uralkodó káoszt most a szilágyiak okozták

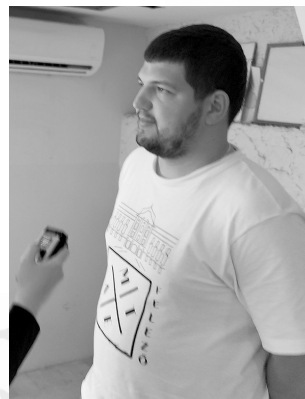
Illyés Gyula *Tűvé-tevők* című parasztkomédiája igen népszerű a Találkozóán bemutatkozó amatőr színtársulatok körében, az elmúlt években ugyanis már négynégy alkalommal végigkövethettük, hogy milyen bonyodalmakat szül egy „nem akármilyen” tű elvesztése. Mert ha csak egy egyszerű tű lenne, nem fajulnának el ennyire a dolgok a két módos család között, amelyek éppen arra készülnek, hogy összeadják gyermekeiket. És noha a bonyodalmakkal és komikus jelenetekkel jócskán megtűzdelt mű alaptörténetét a közönség már minden bizonnyal kívülről tudja, minden alkalommal új élmény látni azt, hogy egy újabb társulat hogyan közelít a darabhoz, milyen színpadi eszközökkel közvetíti annak mondanivalóját. Az idén a **szilágyi József Attila Művelődési Egyesület Mosoly Amatőr Színjátszó Társulata** nevezett be a szemlére ezzel a közönségkedvenc darabbal. A zömében középiskolásokból és egyetemistákból álló, lelkes csapat ebben a műfajban mozog a leginkább otthonosan, de a szilágyi közönség is a vidám és szórakoztató előadásokat igényli, mesélte **Francia Gyulai Klára**, a darab rendezője, aki már csaknem

tizenöt éve vezeti a húsztagú csoportot, korábban viszont ő maga is játszott több előadásban. Utoljára a 2019-es szemlén az *Indul a bakterházban*, amiért a Garay Béla-díjat is megkapta

a társulat. – Nagyon szeretem a közös munkát, hiszen rendkívül lelkesek, összetartóak, valóban látszik az, hogy imádnak színpadon lenni. Úgy is mondhatnám, hogy mi olyanok vagyunk, mint egy nagy család. A koronavírus-járvány idején egy rövid időre leálltunk a munkával, de nagyon örülök annak, hogy ismét visszatértünk a szemlére, és már most a jövőt tervezzük, mesélte lelkesen a csoportvezető, akitől azt is megtudtuk, hogy az egyesületben a színjátszás mellett a kórus, de az irodalmi csoport is igen aktív. – Ezek a gyerekek több szakcsoport munkájában is részt vesznek, hiszen be kell valani, már nem sok magyar maradt Szilágyin. De azért még létezőnk, törekszünk és csináljuk, hangsúlyozta beszélgetőtársunk.

A gazdát **Francia Fábrián** formálja meg a színpadon, akit első sorban arról kérdeztünk, hogy ő hogyan élte meg a próbaanyagot, miként látja az elkészült darabot, valamint, hogy mi jelentett számára igazi kihívást a karakter megformálásában: – Mivel a társulat tagjai szerteszét vannak Vajdaságban, de még külföldön is, így általában csak hétfőként tudunk készülni. Pénteken nem egyszer az éjszakába nyúlt a próba. Számomra az volt a legnagyobb kihívás, hogy mindvégig fenn vagyok a színpadon, de csak időközönként van szövegem, tehát ismernem kell a történet pontos menetét, hogy időben bekapcsolódhassak, mesélte Fábrián, aki szerint a szürke hétköznapiakban mindenkinek szüksége van egy kis vidámságra, ez az előadás pedig éppen ezt nyújtja a nézőnek. Mi pedig akkor vagyunk boldogok, ha örömet szerezhetünk a közönségnek, emelte ki.

A gazdánét játszó **Rizsányi Rékának** volt a legnehezebb dolga a színpadon, hiszen rengeteg szöveget kellett megtanulnia, de mint

mondja, rendkívül jó volt az összhang a próbákban, minden pillanatban ösztönözték egymást, így nem okozott számára különösebb gondot annak elsajátítása. – Ha valaki ezt szívvel-lélekkel csinálja, annak semmi sem lehet akadály. Nagyon sokat köszönhetünk a rendezőnek, aki valóban mindent beleadott abba, hogy kihozza belőlünk a lehető legtöbbet, tette hozzá a társulat

tizenhét éves tagja.

A Mosoly Amatőr Színjátszó Társulat egyébként minden évben részt vesz a szilágyi Vidámen és a téli Négyesfogat rendezvényen is. Az egyesület 2010-ben adott otthont a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának, az elmúlt években pedig számos díjban, elismerésben részesültek.

Ádám Csilla

Egy történet, amely szeretetre és elfogadásra tanít

A csodapatika című mesejátékkal mutatkozott be a találkozó közönségének a zentai Kéz a Kézben Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Civil Szervezete

Ez a mese kicsit más, egy pillanatra megállít és elgondolkodtat. Tanulságos, szeretetre tanít, és mély üzenete van. Mégpedig az, hogy senki sem hibátlan, és mielőtt bárki fölött ítélnének, szálljunk előbb magunkba. Fedezzük fel embertársainkban a jót, a rosszat pedig nézzük el nekik. Ezt az üzenetet szeretne volna az idei fesztiválon átadni a zsűrinek és a közönségnek a zentai **Kéz a Kézben Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Civil Szervezete**, amely már csaknem két évtizede igyekszik olyan mesejátékokat bemutatni, amelyekben a szervezet minden tagja szerepet kap a képességeihez mérten.

Mivel Lázár Ervin A csodapatika című mesejátéka egy kétszereplős darab, **Csontos Bata Mártán**, az egyesület elnökének át kellett dolgoznia a történetet úgy, hogy abban a szervezet majdnem minden véndence kibontakozhasson. – Összesen huszonhárom sérült fiatallal foglalkozunk, és ebben a mesejátékban

közülük tizenkilencen szerepelnek. Kezdetben egy kicsit tartottam attól, hogy vajon megbirkózok-e a feladattal, tudok-e mindannyiuk számára szerepet találni, de úgy érzem, hogy jól sikerült – állapította meg a rendező. Azt is elmesélte, hogy évente általában két mesejátékot gyakorolnak be: egyet december 3-ára, a fogyatékosággal élők világnapjára, egyet pedig anyák napjára, és ezeknek rendszerint üzenete van. – A gyerekek nagyon élvezik a felkészülést, de a fellépéseket is, és azt látom rajtuk, hogy rendkívül igyekeznek. Ezenkívül, ha csak lehetőségünk van rá, színházba is eljárunk, hogy közösen más előadásokat is megtekinthessünk – mondta a szervezet vezetője, aki szerint az emberek egyre nyitottabbak és befogadóbbak.

A foglalkoztató műhely keretében a fiatalok minden délelőtt együtt vannak, és a közösen töltött időből naponta legalább egy órát a színjátszásnak szentelnek. – Általában egy hónapot vesz igénybe, mire betanulunk egy

mesejátékot – tette hozzá Csontos Bata Márta, aki azt sem titkolta, hogy szeretnék, ha Zentán kívül más településeken is megismernék őket.

A szöveges próbák mellett a táncot is naponta gyakorolták, de ez egyáltalán nem esett nehezükre – tudtuk meg **Engi Beatrix-től**, aki már hat éve dolgozik a szervezetben, és aki a koreográfiát is készítette az előadáshoz. – Imádnak táncolni és nagyon lelkesek. Már most készülünk

a következő előadásra, és izgatottan várják az új táncot is. Előfordul, hogy rossz napjuk van, olyankor megpróbáljuk lelkesíteni őket, de valóban azt látom, hogy nagyon igyekeznek – emelte ki. Elmondta azt is, hogy a Kéz a Kézben Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Civil Szervezetén belül a színjátszás mellett kézműves-foglalkozásokat is szerveznek, torna- és énekórákat tartanak, valamint eljárnak több helyre, hogy a gyerekek könnyebben integrálódjanak.

A főszerepet **Ágoston Ferenc** játszotta az előadásban, ő volt ugyanis a csodapatikus.

Büszkén mesélte, hogy mindig ő kapja a főszerepet, mert a rendező megbízik benne, és tudja, hogy megtanulja a szöveget. Ferenc nemcsak színészkedik, szavalni is szeret, ráadásul már több versenyen is első díjat nyert. Amikor azt kérdeztem tőle, hogy mi áll közelebb a szívéhez: a színjátszás vagy a szavalás, nem tudott választani a kettő közül. Egy mondattal ügyesen megoldotta: – Egyszer szavalni, egyszer színészkedni. Ferenc szerint nagyon kedvesek és türelmesek a vezetők, a többi társával pedig megtalálta a közös hangot.

Ádám Csilla

Egy különös délután Csonoplyáról

Másodszor is színpadra lépett a Mindenszentek Plébánia Ifjúsági Színjátszó Csoportja

A csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági Színjátszó Csoportja tavaly debütált az Amatőr Színjátszók Találkozóján. A kizárólag fiatalokból álló színészcsapat nem hagyta ki a lehetőséget, hogy Temerinben is a világot jelentő deszkákra lépjen. A lendületes csapat útját egyengető rendező és a plébános támogatását élvezve érkeztek hozzánk, hogy becsempésszenek bennünket egy tudós személyiség különös délutánjába.

Egy évvel ezelőtt vígjátékkal, most pedig egy krimikomédiával rukkolt elő a színdarab rendezője, **Bosnyák Annamária**, aki az építő jellegű kritikákat megfogadva döntött

Ladislav Smoček *Dr. Burke különös délutánja* mellett. – Igazából a gyerekekkel közösen választottuk ki ezt az előadást. Három ajánlottam nekik és végül ez lett a nyerő. Keresgélés közben arra ügyeltem, hogy olyat válasszak, amit a szereplőkkel meg tudunk valósítani. Fontos volt, hogy a szerepekkel azonosulni tudjanak a gyerekek. A tavalyi szemlén szerzett tapasztalat pedig nagyon sokat segített a felkészülés során. Valószínűleg ittuk a zsűri szavait és a tanácsokat megfogadva igyekeztünk minél mozgalmasabbá tenni a darabot. Én azt látom, hogy fénysebességgel fejlődtek a gyerekek, és annak ellenére is törekedtek a legjobbat nyújtani, hogy sokszor az egyéb elfoglaltságaik miatt nehéz volt egyeztetnünk a próbákat. Két új tagunk is van, akik könnyen beilleszkedtek a csapatba, és akikre nagyon büszkék vagyunk. Az előadásban főként negyven év körüli karakterek vannak ezért néhol módosítottunk kicsit, és megpróbáltuk olyan szemszögből bemutatni őket, ami ehhez az ifjú csapathoz is közel áll. Igyekeztünk rávilágítani arra is, hogy egy magányos emberből milyen reakciókat vált ki az, amikor elárulják. Ez lenne a mi előadásunk üzenete –

fogalmazott a rendező, aki mögött egy rendkívül lelkes színészcsapat áll. **Gardil Roland** a legnagyobb természetességgel igyekezett megközelíteni a főszereplő karakterét. Az amatőr színész a kezdetektől fogva oszlopos tagja a társulatnak. – Kiskorom óta szereplek, és nagyon élvezem a színpadon való létet. Ebben a színdarabban én alakítom Dr. Burke-t, aki egy érdekes személyiség. Egy tudós lélek, akivel elbánt a sors. Nagyon érdekes, de ugyanakkor vicces személyiség is számomra. Még nem vagyok annyira érett, hogy belelássak egy tudós lélek gondolataiba, de ennek ellenére nem tartottam nagyon nehéznek a karakter megformálását. Több darabban is játszottam már, ennek viszont a tempóját szeretem a legjobban. Folyton más hangulatot mutat az előadás és ez a legnagyobb élvezet nekem. Remélem, hogy a közönség is hasonlóan vélekedik majd. – A darabot már több helyszínen is bemutatták, és a közönség pozitív visszajelzései alkalomról alkalomra jó hátszelet biztosít az ifjú színészeknek. **Bosnyák Adél** a gyermeki énjébe kapaszkodva formálta meg karakterét. – A nekem szánt szereppel nem volt nehéz azonosulnom és nagyon imádom játszani. A nyafogós, hisztis, de ugyanakkor imádnivaló és vicces kiskoromhoz hozza elő belőlem Svatava kisasszony szerepe. Mivel külföldön tanulok, emiatt ritkán tudtam részt venni a próbákon, de ahhoz képest könnyen

VAJDASÁCI
MACYAR
AMATŐR
SZÍNJÁTSZÓK
XXVIII

és gyorsan felvettem a többiekkel a ritmust – osztotta meg a fiatal amatőr színész. Az ifjúsági társulat munkája Csonoplyán az amatőr színészet mellett a nemzeti öntudat erősítését is elhivatottan szolgálja, vallja **ft. Hajdú László** plébános, aki ha kell súgóként, technikusként vagy menedzserként segíti a fiatalokat. – A Jóisten gondviselésének köszönhető, hogy immár másodszor mutatkozik be a csapat a szemlén. Tavaly éreztük elérkezettnek az időt, hogy készen állunk egy nagyobb mű színpadra állítására. A színjátszó találkozóra vonatkozó felhívást lapozgatva fogalmazódott meg bennem az ötlet, hogy jó lenne egy nagyobb lépést tenni és az otthoni közegből kilépve a szélesebb közönség előtt is bemutatkozni. Nagy kihívás volt mindannyiunk

számára, de megérte, mert nagyon nagy élményekkel tértünk haza a nagyikindai találkozóról, így hát nem volt kérdés, hogy Temerinből sem fogunk hiányozni. Ami pedig úgyszintén kiemelendő az együttműködésünkből, az az, hogy már nemcsak a hivatali keretek közé szorított plébánosként tekint rám az ifjúság Csonoplyán. Közvetlenebb lett a kapcsolatunk. Befogadtak, összeforrott a csapat, és közösen vágunk neki az újabb kihívásoknak – mondta ft. Hajdú László.

Tóth Dianna

Ma a Találkozó színpadán

Üdvözlét Szenttamásról!

A szenttamásiak üdvözölnék, mi pedig kapkodjuk a fejünket, csak a nyakizmaink bírják a terhelést. Masszázzsal sajnos nem szolgálhatunk, nyakmasszázzsal legalábbis semmiképpen, mert a fellépő társulat ehelyett a szürke- és fehérállomány birizgálására, az elme élesítésére vállalkozott. Készen állunk, uccu neki!

Liliomfi Színjátszó Csoport, Vajdasági Nép- és Nemzetiségek Hagyományápoló Klubja, Szenttamás

A hagyományápoló klub keretein belül 2017-ben alakult meg a Liliomfi Színjátszó Csoport. A csoportot középiskolások és egyetemisták alkották, minden évben bővülő színészgárdával. Előadásuként 10-20 tagú a társulat, amelybe leginkább a színészek tartoznak, emellett még a sűgók és a technikusok erősítik a csapatot. Előadásaikkal már többször is részt vettek a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásán, ahonnan alkalmanként több díjjal is távoztak. Emellett még rengeteg vendégszereplés és kiselőadás bővíti repertoárjukat és tapasztalataikat. Rendszeresen kiveszik a részüket a hagyományápoló klub minden tevékenységében. A *Vásári komédiák* mellett színre vitték Szigligeti Ede *Liliomfi* című darabját, majd Robert Thomas *Szeressük egymást gyilkosok* krimi-paródiáját. Ezeket id. Robotka István rendezte.

A koronavírus-járvány kisebb szünetet okozott a Liliomfi Színjátszó Csoportban, de 2021 óta létezik a Liliomfi növendékek csoport is, melybe általános iskolások tartoznak és minden évben új előadást készítenek.

2024-ben a felnőtt Liliomfi csoport újra összeállt, és Tóth Dániel hivatásos színész írta és rendezte az aktuális társadalmi kritika jellegű előadást, melynek címe *Dél-pannóniai mozaik*. Ez a társadalmi kritika görbe tük-

röt mutat a mai aktuális helyzetről. A csoport szorgalmasan készül az elkövetkező Amatőr színjátszó találkozóra.

Az előadásban kilenc szereplő van, és két sűgó segíti a munkát.

A társulat eddigi díjai a Találkozásón:

2018 – Garay Béla-díjat érdemelt ki a csoport a közösségteremtő tevékenységéért

2019 – A zsűri a Tanyaszínház különdíjával ifj. Robotka Istvánt tüntette ki a Liliomfi című előadásban Liliomfi szerepének megformálásáért

Liliomfi Színjátszó Csoport bemutatja:

Tóth Dániel: *Dél-pannóniai mozaik (Üdvözlét Szenttamásról!)* (55')

Társadalmi dráma

Rendező: Tóth Dániel

Szereplők:

A szenttamási nép szerepében:

Marić Hodonicki Mónika

Robotka Angéla

Robotka István

Bezeg Andrea

Füstös Diana

Varga Szabina

Blazsanyik Zsaklina

Tóth Nikolett

Zsellér Martin

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Egy keresés kanyargós története

A szilágyi József Attila Művelődési Egyesület Mosoly Amatőr Színjátszó Csoportja előadásának zsűrizése

A foltvarró acéltű elveszett, de a lopott holmi megkerült – a Tüvé-tevők című egyfelvonásos parasztkomédia bemutatója élő zenével és vásári hangulattal ragadta magával a Találkozó nézőit.

„Szép előadást csináltatok, én nagyon jól szórakoztam. A darab elején az élőzene csillogos ötös volt, nagyon tetszett” – kezdte értékelését **Mezei Kinga**. „Kár, hogy később nem vetettétek be újra ezt az eszközt. **Francia Győlai Klára** rendező azonnal válaszolt is: a zenészek játszanak is a darabban, ezért később zenei bejátszásokat alkalmaztak. Az előadás nyitányában szereplő **Varga Szilvia** kapcsán kiemelte, hogy nagyon jól, energikusan indítja el az előadást, bevonzza a figyelmet, egyedül az itt-ott előforduló hangsúlyhibák kiküszöbölésére kell odafigyelnie. A gazdánét alakító **Rizsányi Réka** nagyon jól viszi végig a karaktert, összességében minden stimmel. Egy dolgon tudna még csiszolni: mivel a szavak kiejtésének elnyújtása, meghosszabbítása nem hordoz érzelmi többletjelentést, így ez elhagyható. „Azzal nincsen megoldva a színpadi helyzet, hogy elmondjuk, hogy keresünk valamit, a színpadi játéknak ezt mutatnia, sugároznia is kell” – hangsúlyozta Kinga a színjátszó csoporthoz szólva. Rámutatott, hogy

a színészeknek meg kell hallaniuk egymást, illetve szerepben kell maradniuk, hogy a replikák sorozatát hallva a nézők össze tudják kötni az információkat, az eseménysort. „Tehát akkor is szerepben marad a színész, amikor nem beszél, mert a társai visszajelzést várnak tőle: testkontaktust, szemkontaktust. Mivel a színház jelen idejű dolog, itt és most zajlik, ezért a nézők jó esetben nem azt érzik, hogy betanult szöveget hallanak, hanem élő, aktuális közlést, mintha a gondolatok és a mondatok is a színpadon születnének meg. Merni kell megállni, szünetet tartani és közölni anélkül, hogy a szereplők szétmozognának mindent. A vőfélyek (**Rizsányi Csaba** és **Kanyó Áron**) és a szolgálók (**Antalovics Krisztián**, **Dudás Kevin**) is ügyesek voltak. De vigyázni kell a kitekintgetésre, jobb, ha a színész nem figyel a nézők reakcióját. A menyasszony (**Havár Maja**) és a vargalegény (**Francia Balázs**) jelenete egy alakuló szerelem, egy titok, ezért ezt le kellene választani a fő jelenetről. A szerelmesek közötti érzelmi feszültség is fontos, ezt

hangsúlyozni kell. A véglegényt alakító **Vince László** játékaról szólva pedig kiemelte, hogy időnként nem tudta eldönteni, hogy ironizál, vagy komolyan gondolja a nősülést. Az örömanya (**Francia Anna**) színpadi jelenléte különösen remek volt. A darab lezárásán lehetne javítani, hangsúlyosabb csattanót lehetne csinálni” – zárta értékelését Mezei Kinga.

Szabó Regina kiemelte a nagyszerű szövegválasztást, Illyés Gyula szövege a csoporthoz való népszínmű. Jelezte, hogy jó volt nézni a darabot, látszott, hogy a csoport szereti a szöveget. „Amikor a seprűben kerestétek a tűt, az nekem nagyon tetszett.” A tű keresése annyira központi probléma, hogy saját, külön koreográfiája van. A gazdáné lehetett volna kicsit eszelősebb, hevesebb a keresésben. A gazdáné és a szolgálok közötti párbeszéd pedig gyorsabb, pörgősebb. „A gazdáné és az örömanya közötti veszekedés jó volt” – mondta Regina. A gesztikulációt lehetne fokozni. Remekül megjelent a lakodalmi hangulat, amikor jött a násznép és elkezdődött a mulatság. „A csizma útját viszont meg lehetne jobban koreografálni, úgy érzem.” Regina szerint is szerethették volna egymást jobban a szereplők, elvárható a nagyobb érzelmi feszültség egy ilyen jelenetben. A szereposztás a zsűritag szerint jó volt. A gazda, akit **Francia Fábán** alakított, különösen jól választás volt.

Góli Kornélia gratulált a színészeknek a jól sikerült darabhoz. „Ez egy iszonyatosan nehéz szöveg, azért, mert folyamatosan megy a csinálás. Ez pedig egy koreográfia.” A keresés karmestere a gazdáné, ő irányítja. Ennek a szerepnek pedig nagyon precíznek, fegyelmezettnak kell lennie. A hömpölygő szövegbe apró szüneteket lehetne beszúrni. Amikor a színpadon mindenki keres, akkor kicsit zavaros lesz a jelenet, ezért egyértelműsíteni kéne, hogy ki mit csinál, ki mit mond, mikor hol áll a színpadon. Kevés odafigyeléssel így nagyon fejleszthető lenne a nézőre

gyakorolt hatás. Kornélia a nézők figyelmének vezetését emelte ki, például amikor megjelenik a tyúk vagy a csizma. Akkor mindenki megállhat a keresésben egy pillanatra, ezzel kihangsúlyozva egy részletet, egy poént. Véleménye szerint a csizmának is lehetne egy komolyabb története, hogy a fukar gazdáné meg szeretné így vagy úgy kaparintani. „Nemcsak a keresők számának növekedésétől növekszik a feszültség, hanem a karakterekből is áradhat.” A vége kapcsán pedig elmondta, hogy nem mindig kell betű szerint ragaszkodni az eredeti szöveghez. A *Tűvé-tevők* vége is lehetne egyértelműbb, a lezárás élesebb. A színpad első elsötétedésénél is többen azt hitték, hogy vége van. Tehát lehet ezen változtatni. De összességében nagyon szórakoztató a darab.

Döme Szabolcs

A csoda megtörtént előttünk a színpadon

A zentai Kéz a Kézben társulat zsűrizése

Szeretet és őszinteség járta át a színháztermet. Annyit tapsoltunk, hogy az előadás végére piros lett a tenyerünk, sokat mosolyogtunk, nevettünk és még táncoltunk is! A zentai Kéz a Kézben társulat elhozta nekünk a Csodapatikát és sokunkat elgondolkodtatott arról, hogy mely tulajdonságainkra kérnénk kenőcsöt, szirupot vagy tablettát ebben a patikában.

A zsűrizést **Góli Kornélia** kezdte, aki először is köszöntötte a társulatot, és gratulált az előadáshoz. Elsőként kiemelte a jó szövegválasztást, hiszen a hétköznapiokról és rólunk szól. Elárulta, hogy ő kifejezetten nem szereti, ha nézőként meg van szólítva egy előadás alatt, vagy esetleg csinálnia kell valamit, viszont a közös táncot most nagyon élvezte. Dicsérni valónak találta a gyors átöltözést és az új, fergeteges hangulat kialakítását a színpadon.

„A csoda megtörténik előttünk folyamatosan a színpadon és a zenei választás is nagyon jó volt, azt gondolom, hogy nagyon élvezte a közönség” – mondta Kornélia.

A zsűrizést **Mezei Kinga** folytatta: „Nagyon szerettem ezt a színpadi humort, amit feldolgoztatok, ami tényleg ráragadt a közönségre. Rám is és szerintem mindenkire, aki körülöttünk ült. Ez az előadás mindent tudott, amit egy színpadi előadásnak tudnia kell, tehát meghatott minket, kacagtatott is és hát a tiétek volt kétségkívül a leg hosszabb taps, ami elhangzott ezen a fesztiválon” – osztotta meg a társulattal Kinga. Megköszönte a lehetőséget, hogy a társulattal együtt táncolhatott, hiszen ő is nagyon élvezte. Kinga kiemelte **Kolompár Vanesszát**, aki úgy véli csodálatosan énekel, nagyon jól táncol és nagyon jó a színpadi humora, emellett kiváló a színpadi kiállása is, így felhívta rá Vanessza figyelmét, hogy semmi oka sincs az izgulásra a színpadon. „Elvárásoltál minket az első pillanattól kezdve” – magyarázta Kinga. A zsűri tagja megdicsérte még **Ágoston Ferencet**, aki jó humorával nyugtázta le Kingát. Hangsúlyozta, hogy csodálatos karaktert hozott a színpadra, de a társulat többi tagját is kiemelte. A társulattagok mellett dicséretben részesültek a csoportvezetők is, hiszen nagyon értékesnek és példaértékűnek találta munkájukat a zsűri.

Kinga nagyon kíváncsi volt arra, hogy vajon az egész csapat szívesen áll-e a színpadon, erre

a kérdésre pedig egyhangú és hangos igennel válaszolt a társulat.

Az értékelést **Szabó Regina** folytatta, aki először is elmondta, hogy boldog országban érezte magát az előadás alatt. Egyezett Kornélia meglátásával a szöveget illetően, ő is nagyon jónak találta. „Nagyon jól bántok vele, mindenkinek egytől egyig van egy nagyon jó kis karaktere, ami humoros és mindent beleraktok.” Külön dicséret illette a patikusokat, akik

nagyon látványosan készítették a „csodagyógyszereket” és a fő patikust is (Ágoston Ferencet), de a többi karaktert is nagyon szerette. Regina gratulált a tánchoz és koreográfiához, illetve megköszönte, hogy a közönséget is bevonták ebbe. „Nagyon szeretem a színházban, hogy a közönséggel kommunikáltok és ez nagyon szép volt, hogy mi is élveztük, mi is táncoltunk veletek. Az egész rólunk szólt ma. Nem az volt, hogy ti előadtatok valamit, hanem közösen megéltünk egy nagyon szép történetet.”

Az értékelés végén a társulat vezetője elmondta, hogy minden előadásukkal igyekeznek valamit átadni, valamilyen üzenetet közvetíteni. „A legnagyobb üzenet amit közvetítetek, az a szeretet, és ettől nem nagyon kell több” – válaszolta Kinga.

Berkó Csuárdity Tamara

„Megörültetek, s ez nagyon tetszik”

A csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági Színjátszó Csoportjának értékelése

A csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági Színjátszó Csoportja Ladislav Smoček *Dr. Burke különös délutánja* című kendőzött komédiájával érkezett a szemlére. A csapat tavaly mutatkozott be, és már akkor is szinte csak pozitív kritikát zsebelt be, nem történt ez másként most sem.

Dr. Mezei Kinga először is gratulált a csapatnak, mint mondta remek előadást láttunk, jó volt a szövegválasztás is, s kivétel nélkül mindenki nagyon jó volt az előadásban.

„Szerettem a kezdést a Sej haj Rozival, akkor még nem tudtam, hogy ez a típusú humor kíséri végig az előadást. Tavaly már hallottam rólatok, egy éve vagyok kíváncsi rátok, s azt kell mondjam, beigazolódtott, amiket hallottam” – indította a véleményezést.

A madárcsiripelésre és az órahangra kérdezett ezután rá, hisz nem mindig értette mi a szándék, milyen funkcióban vannak.

Bosnyák Annamária, a darab rendezője elmondta, ezeket atmoszférateremtésként használták, azok benne vannak az előadásban. Kinga szerint a néző fülének jót tesz, ha halkabban jönnek be ezek a hangok, vagy fade-int alkalmaznak. Dicsérte a színpadképet és a jelmezeket is, ahogyan azt is kiemelte, hogy mindenki nagyon szépen beszél.

Koberszki László nagyon szépen megcsinálta a karakterét testtartásban, ám a beszéden érdemes lenne még dolgoznia. A természetes szót annyiszor kimondja, hogy Kinga véleménye szerint ezt ezerféleképpen lehet mondani, bízatta, színezzé bátran. Laci és Móni (**Ádám Mónika**) figyeljenek arra, hogy

a mondatok végére pontot tegyenek. „Ez sokszor nem történik meg, fent hagyjátok a hangsúlyt, ami így már mást jelent. Ha fent marad, levegős beszéddé válik, mást jelent, le kell súlyozni, pontozni a végeket, illetve megnézni mikor melyiknek van értelme. Arra is figyeljetelek, hogy amikor hangos cselekvés van, s közben szöveg is elhangzik, ha egyszerre beszéltek és ütitek az asztalt, nem fogom érteni.”

A színpadi sírás kapcsán elmondta nagyon jól meg kell csinálnia a színésznek, hisz az lehet műsírás, de ha valós sírást játsszunk, akkor hitelesnek kell lennie. Ez két út, ki kell választani, melyiken járnak.

A kofferes játékot szerinte lehet még fokozni, ki is próbálná hogyan lehet belepakolni egy holttestet az egyértelműen sokkal kisebb kofferbe, hogy a véres kínlódást nézve még jobban kacagjanak a nézők. Mint mondta, ebbe a típusú komédiába ez nagyon is belefér.

A főszereplő **Dr. Burket** játszó **Gardi Rolandot** külön kiemelte: „Roland nagyon szépen dolgozol. Sokszínűen játszol, fantasztikusan ügyesen váltasz pillanatról pillanatra. A kecskeherezacskós részt is szépen építed, fokozhatod ezt is bátran még jobban, ahogyan minden egyes halálesetnél is a bolondériát, a te viszonyulásodat a történésekhez, a belső öröletedet.”

Amikor **Dr. Burke** ki-megy átkutatni a házat, nem derül ki, hogy ezt valóban megteszi-e, számára itt egy picit esett is az előadás tempója, szerinte, ha előbb a zenét indítja be Burke, s utána megy házat kutatni, a közönség könnyebben el tudja képzelni, hogy ezt valóban meg is teszi. A szekrényben áldogáló „holttesteknek” pedig azt ajánlotta, hogy ne mozogjanak, hisz a szekrény résnyire nyitva marad, így ezt a sasszemű néző azonnal észreveszi.

Vaclav szerepét eredetileg Bodonyi Dávid játszotta, aki – mint megtudtuk éppen Budapesten kapott ösztöndíjat, ezért ezt a karaktert ma Bosnyák Annamária játszotta, aki egy hete vette át.

„Ez szemtelenség, hogy mennyire remek vagy, jó értelemben vett mesterfokú rippantást láthattunk, néha már sok, de úgy, hogy közben még jó, megpusztítottál bennünket. A monológod alatt azonban Roli kicsit megszűnik, amire figyelnetek kell, neki muszáj, hogy viszonya legyen a történetekkel. Maradhat háttérben, de nem felejtethjük el, hogy a színpadon van” – mondta Kinga.

Az előadás végén kialakuló káoszon szerinte érdemes lenne picit tisztítani, pontosítani ki hogyan megy ki, mert egy egymásra beszélős és mozgós jelenetet láttunk.

A műfogsoros poén pedig szerinte azért sántít, mert amikor Burke a szekrény előtt ül, látjuk, hogy van foga, ami leleplezi a viccet.

A következő a sorban **Szabó Regina** volt, aki szintén pozitívan nyilatkozott az előadásról, aminek jó volt a humora, s szuperek a karakterformálások. Az óráketyegésről és a madárcsiprelésről ugyanaz volt a véleménye, mint Kingának.

„Az jutott eszembe, hogy annyira nem hiányzott a kinti zaj, a madarak, lehet elég lett volna az óra hangja, hisz eljátszottak a színeszek mindent, nem kell, hogy halljam.”

Megdicsérte minden egyes karakter ant-róját, hiszen már az első pillanatban le tudta olvasni ki milyen karakter. Roli nagyon jól játszott, a fáradságot, ahogyan leül a fotelba, a váltásokat, s nagyon szépen építi a monológokat, amiből van bőven.

„Lehet, hogy ha nem hangzana el minden szóban csak némajátékban, az még színesebbé tenné a monológokat. Ki lehet húzni szá-

vakat a monológokból, elnéztem volna, hogy némában hogyan jeleníted meg, de ez csak ajánlat” – javasolta.

A sírás kontra műsíráshoz ötletként említette, hogy izgalmas lenne nézőként látni, hogy Mónika csak játssza a sírást, mert nyalizni szeretne.

„A buktát imádtam. Az, hogy ekkora mennyiségben érkezik be, nagyon vicces. S hát ki kell emelnem a papucsokat is, a hajviseletét Svatavának (**Bosnyák Adél**) és a kosztümöket egészében, mert nagyon jól passzoltak a karakterekhez. „Adél, nagyon bírtam, a jelenetet, amikor azt ecseteled, hogy »ronda is vagyok stb«. És a kezdés, ahogyan súroljátok a padlót, fantasztikus volt. Roli, nálad pedig nagyon bírtam, hogy amikor dühös lesz Burke, felcsúszik a hangod. Nem tudom ez tudatos-e, mindenestre működik. Ha becsuknám a szemem, egy lányt hallottam volna, jól állt a karakterednek nagyon. Sokszor eszembe jutott pozitív értelemben, hogy a mennyire jól játszod a pszichopátát, s borul el az agyad néha, szinte már elkezdtem tőled félni. Annamária, amikor megjelenysz, új lendület érkezik a színpadra. Le a kalappal, megtanultam tőled, hogyan kell ízlésesen rippantani. Nagyon sok vagy persze, de azt olyan komolyan, olyan töltettel és alátámasztással csinálod, hogy elképesztő. Nagyon sokat lehet rajta nevetni. Cuki volt Laci is, nagyon aranyos a karaktered, jól áll neked, és jól is csinálod. Roli és a te kapcsolatodban is látok még többet, az alá-fölérendeltségbe még bele lehet csempészni ezt-azt. S mindenképp nagyon jól működtek a fura nevetések” – emelte ki a színészi játék kapcsán Regina.

Az egyes halálesetek után szerinte lehetne fokozni a döbbenetet, mert volt egy pillanat, amikor azt érezte, ez szinte már természetes Burke számára. A holttestek pedig figyeljenek

a testtartásra, legyenek még lazábbak.

A végpózon is pontosítana, ami lehet azért nem volt tökéletes, mert most lassabban ment le a fény, de így kicsit elmosódott. Kinga csatlakozott ehhez, szerinte picivel nagyobb kitettséggel kell az utolsó mondatnak elhangzania, hogy a néző érezze, hogy ez az előadás vége, s akármilyen lassan is megy le a fény, meg kell várni a teljes sötétet.

A harmadik felszólaló **dr. Góli Kornélia** volt, aki már tavaly is látta a csonoplyai csapatot, örült, hogy az idén is visszatért. Mint mondta, az effektusokat ő is felírta, rákérdezett azonban a dohányzás-nem dohányzás jelenetekre, hisz senki nem gyújt rá, hamutál se kerül elő, szerinte ezt ki is húzhatják, apró szövegrészletről van csak szó, nem változtatja meg a játékot.

Ft. Hajdú László atya elmondta a szándék e mögött az volt, hogy Tichy azért nem gyújt rá mégsem, egyrészt mert kiskorú a színész, másrészt Burke, azaz a mestere iránti tiszteletből, aki nem dohányzik.

„Egy másik kérdés is megfogalmazódott bennem a szőnyegek kapcsán. Kellenek-e vajon szőnyegek? Hiszen már az elején felgyűrődtek, egy OCD-s embert ez nagyon tud zavarni. Természetesen értem, hogy azért kerültek bele, hogy az anya és lánya, aki éppen takarít, tudjon mit csinálni, amikor kapkodva rendezik a szobát, mert Burke úr egy nappal előbb hazaért. A szőnyegek később segítik a káoszt, de ki is hagyhatók, lehet mást is pakolni helyettük” – mondta, majd Kornélia is szóba hozta a buktákat, szerinte is fantasztikus ez az óriási mennyiségben érkező bukta, s az is, ahogyan elkezdene velük dobálózni, fiókba, szekrénybe pakolni.

„Arra figyeljetelek, hogy ha egy magasított színpadon játszatok, az asztalon lévő fazék és üveg kitakarja az asztal másik oldalán ülő színészt. S amit még felírtam magamnak az az, hogy megörültetek, s ez nagyon tetszik, maradjatok ilyen örültek, s csináljatok színházat még nagyon sokáig” – zárta mondandóját Kornélia.

Az atya megköszönte az elhangzott észrevételeket, s elmondta, a múlt évi zsűrizésből is sokat tanultak, mindent megfogadtak, ami elhangzott, finomítottak, hangoltak utána az előadáson ezek alapján, s ezt most is így teszik. Elmondta, a gyerekek Csonoplyán szerb nyelven végzik az általános iskolát, így sokat kell csiszolni a beszéden, amire az idén még jobban ügyeltek, és szerinte látszik a fejlődés a csapaton.

László Sándor erre kapcsolódva gratulált nekik, majd elmondta, nincs szükség megvédeni a gyerekeket, mert nagyon jól beszélnek, izgalmas volt az egész ügy, ahogy volt.

„Szeretnék azonban még visszatérni arra, amit Kinga említett, azaz Burke háttérbe szorulását Václav megjelenésével. Az volt az érzésem nekem, nézőnek, hogy a színész kifáradt, megunt, ő már az övét megcsinálta, bejött egy fantasztikus karakter, így ő ott a foltban pihenget. Ezt azonban nem teheti meg, amikor ilyen izgalmasan jó jelenléttel végigjátszott szinte egy egész előadást, mert zavarba jövők, azt mondom mi történt vele, aki eddig 100 százalékon égett, most miért nem működik. Rá is valamilyen hatással kell legyen az új karakter megjelenése. A néző nem érti mi van, mert egészen kiváló a fiatalember (ami nem jelenti azt, hogy a többiek nem). S külön gratulálok a művésznőnek, Annamáriának is, ez fantasztikus volt” – mondta a tanár úr.

Szerda Zsófi

Holnap a Találkozó színpadán

Feketén-zenésen

Harcedzett színházlátogatókat kíván meg a mai nap, mert amint kijutunk a dzsungelből, már futjuk is a maratont. Nagy szerencse, hogy a puha székekben ülve gyorsan tudunk cikázni, igaz, nem a lábunkkal, hanem tekintetünkkel. A topolyai Mosolycsalók egy zenés játékkal érkeznek, a zombori csapat pedig fekete komédiát hoz a Találkozóra. Tátott szájjal (kérem, ne: csukják be!) várjuk a produkciókat.

Április 7., hétfő, 17:00

Topolya Község Művelődési Háza

Mosolycsalók

Dés László-Gesztli Péter-Békés Pál: *A dzsungel könyve* (75')

Zenés játék

Rendező: Jankovics Andrea

Az előadásról: „Emberök közt farkas, farkasok közt ember. Hát akkor ki vagyok én?” – teszi fel a kérdést Maugli. Előadásunk olyan örök kérdéseket boncolgat, melyeket párhuzamot vonva a kisebbségi létünkkel, itt ma, a mi kis Vajdaságunkban mindnyájan feltehetünk magunknak. Hol a helyünk? Itthon vagy otthon? Menni vagy maradni, netán visszajönni? Ha a kérdésekre határozott választ nem is adunk, de kapcsolódást, remek zenéket, sok átszellemült gyermekarcot, táncot és örömet ígérünk.

Maugli:

Itt vagyok, mint egy százszor elhajított kő,
Mit eldobott minden kéz, látod, áldás nem követ?!

És hallgatok, ahogy hallgatni kő se tud,
csak az ember...

Túna:

De itt leszek, és az égen, ha megvakulnak mind a csillagok,
Az éjben majd én gyújtok tüzet,
És itt leszek, hogy érezd: így nem szeret, csak az ember!

Április 7., hétfő, 19:30

Magyar Polgári Kaszinó Színjátszó Szakcsoportja, Zombor

Dušan Kovačević: *Maratonfutók díszköre* (70')

Fekete vígjáték

Rendező: Ralbovski Csaba

Az előadásról: Már a kultikus komédia címének (*Maratonfutók díszköre*) megemlésekor számos asszociáció, valamint emlékkép villan be a régi Jugoszlávia idejében megjelent, nyugodtan mondhatjuk; egyik legnézettebb filmjéből, annak szereplőiről és feledhetetlen jeleneteiből. A Topalović temetkezési vállalat, a 150 éves karakterek, a végrendelet felolvasása, és még sok hasonló motívum kitűnően foglalja el a helyét a mai általános kulturális tudatban. Kevésbé ismeretes, hogy a filmet egy dráma megjelenése előzte meg, amit Kovačević egyetemista korában írt. Az Atelje 212-ben játszották is a darabot, majd tíz évre rá Slobodan Šijan filmrendező megrendezi a ma már kultikus filmet. A többi már történelemnek számít. Az évek múlhatnak, de az ismertség nem apad, sőt, ez a történet folyamatosan új rajongókat szerez. Kitűnőek a párbeszédok, különösek a karakterek, valamint a furcsán keletkezett bonyodalmak káoszában a szereplők kinevetik, kigúnyolják a halált, valamint a hazug erkölcsöt. A szerző a következőket írja a darabról: „Ez a történet a legrégebb, sőt, olyan idős balkáni családról szól, amelynek még a halál sem tud ártani”. Ezt a hangulatot, és ezeket a karaktereket szeretné feleleveníteni a Magyar Polgári Kaszinó újonnan alakult, lelkes színjátszó csapata Ralbovski Csaba rendezésével.

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Dr. Káich Katalin professzor emerita

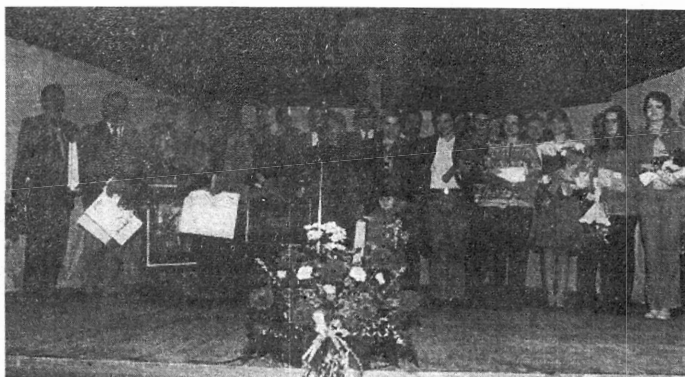
Dr. Káich Katalin művelődéstörténész, nyugalmazott egyetemi tanár tavaly 81 éves korában hunyt el. Nemcsak a hivatásos, de az amatőr színházak munkásságát is töretlen figyelemmel követte. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója szorosan összefonódik a nevével. Az Emlékezünk rovatban a Tanárnő és a Találkozó sokéves múltjáról tanúskodó szövegeket válogattunk.

Nagy sikerű találkozó

Vasárnap este az ünnepélyes díjkiosztással és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség elnökének zárszavával Kupuszina véget ért a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók III. Találkozója.

E számunkban dr. KÁICH Katalin, a zsűri elnökének értékelését közöljük, a következőben pedig részletesebben foglalkozunk a nagy sikerű találkozó legemlékezetesebb pillanataival.

KÖRKÉP

Színpadon a díjazottak

Kupuszina az emberi lélek oázisa volt

Az értékelőbizottság jegyzőkönyvének ismertetése előtt engedjék meg, hogy néhány mondat erejéig elmondjam annak a megélt valóságnak néhány mozzanatát, amely a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók III. Találkozóját emlékeztetése tette.

Először is vendéglátó házigazdáinkról, a kupuszinaikról szeretnék szólni, akik megtisztelő jelenlétükkel a nézőtérien estéről estére odaadó figyelemmel kísérték a színpadon történeteket, és az előadások végén felcsattanó tapsal egyetértéssel jutalmazták és rangsorolták. Ehhez azt is hozzá kell tennem, hogy rangsorolásuk minden esetben megegyezett a zsűri tagjainak: Faragó Árpád színművészek, Kontra Ferenc írók és Káich Katalin színháztörténésznek, egyetemi tanárnak a rangsorolásaival.

A Találkozó szervezésének legnehezebb, legfelelősségteljesebb része a Petőfi Sándor ME-re, s azon belül Koleszár István elnökre és mindenki felé Balogh Pál titkárra hárult. Az általuk irányított kis közösség csillogó öntöre vizsgázott szolgálatkészségből, odafigyelésből, törődésből, figyelemességből, szívélves vendéglátásból és kedvességéből...

Tíz napon át Kupuszina az emberi lélek oázisa volt, s azon gondolkodván, hogy a körülmények ellenére hogyan lehetséges egy ilyen oázis megteremtése a mai világban, önkéntelenül is Hamvas Bélának a Mágia Sztráiban kifejtett gondolata jutott eszembe: „Az embernek nem környezete van, hanem világa”. Ez az alaptörvény, vagy ha úgy tetszik, isteni univerzális törvény. Aki ennek szellemében él, az összhangban él önmagával és a világminőségével.

Köszönjük Kupuszinának, hogy világa van s nem környezete. Ez teszi ugyanis lehetővé számára, hogy a mindenkor felfordulások közepette is megmaradjon hagyományiából építkező és táplálkozó életérő valóságnak, s nincs szüksége arra, hogy a maga valóságán kívüli tényezőket hívja segítségül azért, hogy az identitástudatát kérésben elgázolhassék.

Engem végtelen örömmel töltött el, hogy tíz napon át ennek a kupuszinai világnak része és vendége lehettem, és így arról is meggyőződhettem, hogy a körülmények ellenére nemcsak az egyén, hanem egy közösség is kiépítheti és megvalósíthatja a maga világát.

Örizzék meg világukat és csak a szeretettel érzéköznek nyissanak kaput!

Most pedig néhány mondat erejéig hadd szóljak a díjak/jutalmak odaítélésének körülményeiről. Amatőr színjátszó-találkozóról lévén szó, természetes, hogy első sorban az egyértelműen amatőr jellegű – tehát amatőr rendezte/amatőrök játszottak – produkciókra irányult a bizottság figyelmé, s ilyen szempontból örömmel állapítottuk meg, hogy színvonal tekintetében a kimondottan amatőr előadások létrehozásának nincs miért szégyenkeznünk. Minthogy az elmúlt évben vajdasági szelektorként ott lehettem Kisoroszinban a II. Találkozón, örömmel megállapíthatom azt is, hogy az idei szemle minősége minden tekintetben felülmúlta a tavalyit, és ez nemcsak a zsűri tagjait kell, hogy megörvegtesse, hanem elsősorban azokat, akikért ezeket a találkozót szervezik, tehát az amatőröket. Az egyértelműen amatőr jellegű előadások mindenyike arról ismerik meg, hogy a közreműködők hite, szeretete és ösztönzése beleépült a produkcióba, kisugárzik a nézők felé; és ez teszi lehetővé a nemes

értelmen vett amatőr színjátszás ismérveinek felismerését, mely felismerés az érzelmi kommunikációban valósul meg a színpadon lévő és a közönség között. Ez az érzelmi kommunikáció ezen a Találkozón minden amatőr produkció esetében létrejött, függetlenül attól, hogy a látottak a szakmai jártasság szempontjából esetleg több-kevesebb kívánnivalót hagytak maguk után.

A hivatásos rendezők közreműködése ezúttal, egyetlenegy esetet, a szenttamási kivételével, nem szolgált – ezt hangsúlyozni szeretném: tehát nem szolgált – az amatőr színjátszás pozitív hagyományait az előrehaladás érdekében, szolgálat nélkül pedig az amatőr mozgalom könnyen a visszajárára fordulhat.

Az értékelőbizottság sajnálattal állapítja meg, hogy a körülmények közbeszólásának következményeként egy produkció, a zental, nem jutott el a Találkozóra. Ezt az eljárást önkényes és durva hatalmi beavatkozásként éltéljük, annál is inkább, mert azok szegtek meg Thália papjainak törvényét, tehát az előadás megtartásának a szentségét, akiknek hivatástudatuk ezt a legkevésbé engedheti meg, hiszen a legmélyebb alázatot kellene tanúsítaniuk az előadások megtartásának kivételével zenés produkciót láthatunk, és a díjlista ezek értékelését nem teszi egyértelműen lehetővé, úgy véljük, nem döntöttünk helytelenül, amikor a zenés produkciókban nyújtott rendkívüli teljesítményeket jutalmaztuk. Köszönjük a Magyar Kultúra Alapítvány, a Magyar Köztársaság Határon Túli Magyarok Hivatala és a Magyar Köztársaság Művelődési Minisztériuma Határon Túli Magyarok Főosztálya különdíjait. Hogy a Magyar Szó, a Szabad Hét Nap, a Családi Kör, a helyi közösség és a művelődési egyesület, valamint Zsilli Gizella – ezúttal mint amatőröket – és Silling Mária, a helybeliek Cirmije értékes jutalmakat ajánlottak fel, köszönettel tudomásul vettük, de hogy Apatin község és a Sörgyár sem maradt le a felajánlásokban, ebben a nevezetteknek a magyar amatőr színjátszás iránti megbecsülését veltük felfedezni. Ezen túlmenően e többnemzetiségű vidék pozitív hagyományainak továbbélését üdvözölhetjük e példamutató gesztusban, az egymás kulturális megnyilvánulásainak jó szomszédhoz illő tudomásul vételét és tiszteletben tartását annak érdekében, hogy az együttélés gyümölcsözővé váljék.

S a díjkiosztás előtt még azt is el kell mondanai: a jutalmazottak listája egyhangú döntés eredménye.

Rémélem, hogy azok, akik minden este velünk együtt nézték az előadásokat, hasonlóképpen állították volna össze a maguk jegyzékét.

Dr. KÁICH Katalin

Újabb ajándék az Olvasónak!

Következő számunkban a szabadkai Agrosema-Panonja KERTIVETEMÉNY-MAG-CSOMAGJÁVAL kedveskedünk olvasóinknak.

Díjak és jutalmak

Nagy Tibor (Temerin) színészi alakításáért

Király Sándor (Kikinda) színészi alakításáért

Balog Georgina (Kupuszina) színészi alakításáért

Csúszó Judit (Kisoroszi) színészi alakításáért

Pásztor Zdravko (Szilágyi) színészi alakításáért

Szakács Klaudia (Feketics) színészi alakításáért

Robotka István (Feketics) színészi alakításáért

A legjobb jelmez díját a Mágna Miska (Kupuszina) érdemelte ki

Balla Lenke (Szilágyi) koreográfia díjért és színészi alakításáért

Szántó Róbert-díj a legjobb színpadi beszédért Kovács Károly, Feketics

A Petőfi Sándor Művelődési egyesület különdíját az Anna csak egy van című előadás, Szenttamás

A legjobb díszletért járó díjat Gyórfi Sándor, Kula

Nagy István-díjat a legjobb férfi epizód szerepért Dognár Zoltán, Kula

Magyar Piri-díjat a legjobb női epizód szerepért Dienes-Koleszár Valéria, Kupuszina

A legjobb énekes-táncos színésznek járó díjat Péter István, Kupuszina

Szilágyi László-díjat a legjobb férfi főszerepért Balázs György, Muzslya

Ferenczy Ibi-díjat a legjobb női főszerepért Robotka Angéla, Szenttamás

Bambach Róbert rendezői díjat Merkva Péter, Feketics

Garay Béla rendezői díjat Molnár József (Kupuszina) és Balázs János (Muzslya)

A találkozó fődíjai: A nyitott ablak (Muzslya) és Mágna Miska (Kupuszina)

Zsámbékon, a Határon Túli Magyar Amatőr Színházak Találkozásán a kupuszinaiak képviselik a Vajdaságot.

Hagyományéltetők, értékteremtők

200 éves a zombori magyar színjátszás

Március 29-én a zombori Magyar Polgári Kaszinóban ünnepelték a 200 éves múlttal rendelkező zombori magyar műkedvelő színjátszás jubileumát. A jeles alkalomból sor került az újonnan alakult színjátszó szakcsoport bemutató előadására is. Vigjátékkal debütáltak, telt ház előtt.

A bemutatót megelőzően plakát- és fényképkiállítás nyílt a jubileum alkalmából.

A vendégeket, egykori és mai színjátszókat, a nézősereget **Szlákó József**, a Magyar Polgári Kaszinó elnöke köszöntötte.

– A tárlat anyagába megpróbáltunk összegyűjteni mindenféle anyagot, legyen az fotó, plakát, iromány, amit ki tudunk helyezni és meg lehet tekinteni. Ebben kértük több kedves támogató, pártfogó, ismerős segítségét. Itt meg kell említenem a Zombori Népszínház vezetését, szakmunkatársait is, akiknek sikerült egészen 1885-ből találni olyan plakátot, amelyet most büszkén kiállíthattunk – nyilatkozta az elnök.

Megnyitotta a kiállítást és egyben felidézte a helyi amatőr színjátszás múltját **Thyssen Cirkli Zsuzsa** író, újságíró, publicista. Egyebek mellett elhangzott:

„Ma többszörösen is a zombori magyar színjátszást ünnepeljük, hiszen néhány hét múlva, május 29-én lesz 200 éve, hogy először került sor magyar nyelvű színházi előadásra Zomborban. A történelmi iratok szerint Győri Ferenc főispán beiktatása adott erre alkalmat. Az új főispán ajándéka volt ez a város magyar ajkú polgárainak. A Székesfehérvárról érkezett társulat Pap Gábor *Imre, vagy a királyi tekintet hatalma* című történelmi drámáját mutatta be, majd a nagy sikerű előadást még tíz másik színmű követte.

(...)

A zombori színjátszás történetében egybefonódik a profizmus és az amatőrizmus. A műkedvelők soraiból nőttek ki nagy nevek, s mint a kultúra elkötelezettjei mindenütt, itt, a mi szűkebb hazánkban is rengeteg nehézséggel, buktatóval kellett megküzdeniük azért, hogy másoknak, a közönségnek feledhetetlen órák sokaságát nyújtsák.

(...)

Az elmúlt évszázad egyik legemlékeztetesebb előadása mindenképp a *Denevér* nagyoperett volt 1939-ben. A Lebovics Pál, dr. Kiss Lajos (Kodály Zoltán munkatársa) és Landau Géza nevével fémjelzett nagyszabású produkció pompás díszletét Tusay Gábor készítette. Tulajdonképpen ez az előadás verbuválta össze

Fotó: Kómuves Zoltán

sze a csapatot, amely a két világháború közötti roppant nehéz, a nemzeti kisebbségek számára szinte elviselhetetlen években a helyi magyarság számára a reménysugarat jelentette, sőt a későbbiekben, a második világháború után nemcsak talpra állította, hanem túlzás nélkül állíthatjuk, magaslatokba repítette a zombori magyar színjátszást. A korabeli kritika szinte minden darab után pozitív volt, a műkedvelők némelyikét a profikkal állították párhuzamba, az előadásokat pedig olykor színvonal felettinek minősítették. Ezt leginkább az a tény bizonyítja, hogy az 1953-tól 1955-ig színházban tevékenykedő Magyar Színtársulat tagjainak zöme a Kaszinó műkedvelői közül válogatódott.

(...)

1950-ben a Kaszinó műkedvelői a Dalárdával harminc műsoros esttel örvendeztették meg a nézőteret minden alkalommal zsúfolásig megtöltő közönséget. Némely előadásnak a városi színház adott helyet, mások a Kaszinóban zajlottak.

(...)

1960-ban Zsilli Gizella Zomborba költözött és azonnal aktiválta magát a művelődési életben. Az ő személye mérföldkövet jelentett a Kaszinó történetében. Szinte valótlán gyorsasággal éledt újjá a műkedvelő színjátszás. Egymást követték a vigjátékok: *Susmus*, *Jaj, a mama*, *Kisasszonyok a magasban*, majd Kapitány György rendezésében Nušić *Protekcioja*.

(...)

Az 1970-es évek elején Bezdán Margit tanító-nő hívta fel magára a figyelmet a szó legneme-sebb értelmében. Sorozatban rendezte a me-sejátékokat, összekapcsolva iskolát, színházat, Kaszinót. Egyik legemlékezetesebb rendezése 1972-ben, Petőfi Sándor születésének 150. év-fordulója alkalmából a *János vitéz*.

(...)

1974-ben Pogány Margit rajztanárnő tűnik fel a színen rendezőként, igen szép sikereket érve el.

(...)

Négy évvel később Koberszki József meg-kezdí a *Szabin nők elrablása* próbáit. Követi Sza-konyi Károly *Adáshibája* Kapitány György rendezésében, majd Balázs László háromfelvonásos operettje, a *Palicsi nyár* halmoz sikert sikerre.

(...)

Innentől kezdve hosszú időn keresztül nincs lankadás. Ki ne emlékezne Győrfi Sándor, Kis-károly (később Győrfi) Klára, Dováth Arisztid, Békássy Andor, Dunai Dénes, Rind Beáta, Mé-száros Csilla remek játékára?

(...)

1993-ban következik Alfonso Paso *Nem vagyunk angyalok*, majd Jean Poirot *Szaba-díts meg a gonosztól*, Tóth Miklós *Jegygyűrű a mellényzsebben* és végül a *A baby a családban marad* vígjáték, emellett két úgyszintén feled-hetetlen mesejáték: 1994-ben Balla Lenke im-pozáns rendezésében Frank Baum *Óz, a nagy varázsló* és Barácius rendezésében a *Csutak* című gyerekdarab.

Hangsúlyozva a nagy produciókat, egyet különösképpen ki kell emelnünk, a millenniumi év tiszteletére Megyerei József rendezte *Cso-daszarvas* összeállítást.

(...)

Ezekben a műsorokban immár a gyerekek, sőt, némelyek esetében a gyerekek gyerekei is

fellépnek... A Szabó, a Megyerei, illetve a Cse-lenák család, a Rezicska, Cirkli, Gajdos, Ger-stmajer, Szlákó, Galac és a Juhász család, vala-mint Wiederkerék, Janovitsék, Takácsék..."

A közelmúltban, a jubileum alkalmából újjá-alakult a zombori Magyar Polgári Kaszinó szín-játszó szakcsoportja. Rezicska Károly szakcso-portvezető az újjáélesztéssel kapcsolatban az alábbiakat mondta:

– Régebben anyagi lehetősége sem volt az egyesületnek bármilyen előadást színre vinni. Mindez bizonyos költségekkel jár, gondolok itt nemcsak a díszletre, hanem a folyamatos próbákra, télen a fűtött teremre és mivel Zombor-ban nem találtunk helyi rendezőt, ezért a meg-hívott rendező tiszteletdíjára és sorolhatnám. Ezelőtt, több mint húsz éve nem volt a Kaszi-nónak színjátszó csoportja. A jelenlegi elnök, Szlákó József ötlete volt, hogy újraindítsuk a vá-rospan nagy múlttal rendelkező művelődési te-vékenységet. A korosztály tekintetében megle-hetősen érdekes csapat alakult. Nagyon vegyes, tizennégytől nyolcvannégy éves korig vannak a tagjaink. Mindez fel is adta a leckét **Ralbovszki Csaba** rendezőnek, hogy olyan darabot találjon, amelyben mindenkinek jut valami kis szerep, nem egyszerű feladat – hallottuk a szakcsoport vezetőjétől.

A hosszú, de sikeres alkotói folyamat során a csoport bemutatta a Dušan Kovačević írta *Maratonfutók díszköre* című előadást, amellyel szerepelnek majd a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján is.

Juhász Emma, a zombori színjátszó csoport egyik legfiatalabb tagja az előadásban megcsil-logtatja sokrétű tehetségét, így énektudását is.

– Krisztinát alakítom a darabban. Régeb-ben játszottam iskolai előadásokban, továbbá az Ötösfogat műsoraiban, tehát nem teljesen idegen számomra a színjátszás. Azért mindez mégis egészen más helyzet, hiszen hivatásos színművész, rendező foglalkozott velünk, a csoporttal, ennek volt, van egy súlya, komolyan kell ven-ni a feladatot. Hálás vagyok a lehetőségért, hogy kipróbálhatom magam amatőr színjátszóként – mondta az ifjú szereplő.

A zombori Magyar Polgári Kaszinó színjátszó csoportja egyéb tájolásokat is tervez a Zombor környéki települé-seken és bárhol máshol, aho-va csak meghívják őket.

L. Móger Tímea

Fotó: Zámbo Péter

Miért szeretem Temerint?

A szülővárosom Temerin, itt élek már tizenkét éve.

A település Újvidéktől húsz kilométerre található, észak felé. Nem tudom, máshol milyen lenne, de én szeretek itt élni. A nagyszüleim Újvidéken laknak, de nem szeretek ott lenni, mert zajos és zűrös. Temerin kisebb város, sokkal nyugodtabb és tisztább is, mint a nagyvárosok. Kedvenc helyem a temerini park, ami régen a Szécsen-kastély kertje volt. A sűrű fák között jókat lehet játszani, bújócskázni. Sokféle növény és állat található ott. A mindenféle bogarakon és vadkacsákon kívül már láttam mókust, sündisznót és egyszer teknősbékát is. Meleg időben az edzőnk a park tava körül futtat bennünket, no olyankor talán kevésbé kedvelem ezt a helyet.

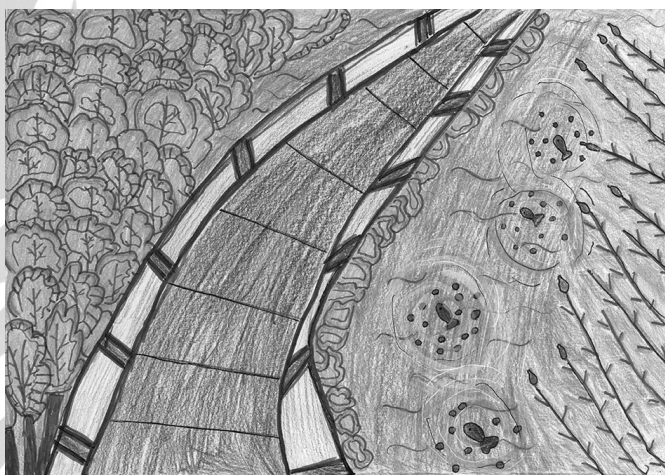
Néhány éve tagja vagyok a temerini 54-es Szent Illés cserkészcsapatnak. Velük is sok érdekes dolgot csinálunk.

Temerint szántóföldek, tanyák és mini erdők veszik körül. A keresztapám néha el szokott vinni horgászni a Jegricskára vagy a Szlatyínára. Az unokatestvérem hobbija a madarászás, szeretek vele menni a határba madárlesre. Érdekes megfigyelni, és lefényképezni a különböző madarakat és fészkeiket.

Szeretem Temerint, mert a központjában minden megtalálható, mint egy igazi nagyvárosban, de ha valaki a természetet szereti jobban, az is talál magának szórakozást.

Faragó Emma 5.b

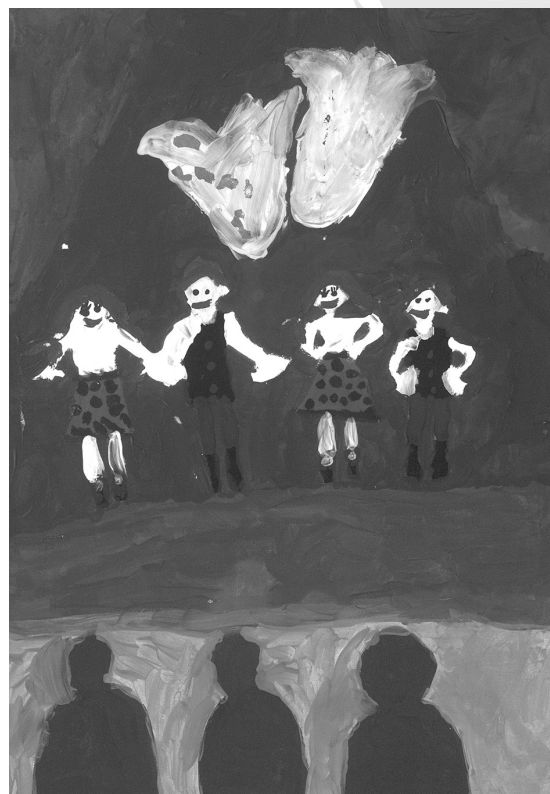
Kókai Imre Általános Iskola, Temerin

Gyuráki Dorka 3.b

Jegricska - sétány

Kókai Imre Általános Iskola, Temerin

Varga Lilla 4.a

Népviselő

Kókai Imre Általános Iskola, Temerin

Felléptem a színházban

Körülbelül ötéves lehettem, amikor először felléptem a színházban. Nagyon izgultam, de tudtam, hogy nem történhet semmi baj, mivel nem egyedül voltam a színpadon.

Amikor sorra került az én kis csoportom, még hevesebben dobogott a szívem, mint előtte. Megszólalt a zene és elkezdtünk táncolni. Mikor befejeztük, hangos tapsvihar tört ki.

Boldogan meghajoltunk, és lementünk a színpadról. Miután mindenki letáncolta a maga koreográfiáját, a szülők, nagyszülők gratuláltak a nekünk. Ezt követően volt egy kis megvendéglés a színház pincéjében, ahol paprikás zsíros kenyeret lehetett enni, valamint hurkát és kolbászt. Az én kedvencem a hurka. Jóízűen elfogyasztottuk a vacsorát, azt követően pedig jól elszórakoztunk. A zenészek gondoskodtak arról, hogy az est további része is kellemesen teljen.

Azért szeretem ezt a színházat, mert amikor belépek az ajtaján, mindig öröm és boldogság tölt el. Ha esetleg rossz a kedvem, a színházba érve azonnal elmúlik, és jobb kedvre derülök.

Első színházi fellépésem emléke örökre a szívemben marad.

Gergely Zsófia 5.b

Kókai Imre Általános Iskola, Temerin

Az elmúlt két évben az előzéseknek nagy sikere volt: kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Kövessenek bennünket most is, Topolya és Nagykikinda után Temerin sem maradhat ki a buliból. Ez Önökre is vonatkozik: le ne maradjanak! TikTok helyett ezúttal az Instagramon pillanthatunk be a kulisszák mögé. Lássuk, az idén kinek köszönhetjük az élő adásokat!

Tóth Emőke vagyok. Egyetemista az Újvidéki Egyetem Mezőgazdasági Karán, de széles körű érdeklődésem miatt sokszor más utakra is tévedek. Így például a Temerini Újság egyik fiatal munkatársa lehetek: az újság online oldalai az én felelősségem jelenleg, illetve hétről hétre írásokkal is gazdagítom a hetilapot. Ahogy a média családomban örökölt tevékenység, így a színház szeretete is. Még kislányként ismerkedtem meg az előadások csodáival, azóta pedig rendszeres látogatója vagyok a településünkhöz közel megtartott színdaraboknak. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója pedig nem idegen számomra, ugyanis diákzsűriként végignéztam már az előadás-sorozatot két évvel ezelőtt is. Mindenkinek bátran ajánlom, aki teheti, támogassa az amatőr színjátszókat jelenlétével, és kövesse a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület online oldalait, hiszen betekintést nyújtunk a színpalak mögé is.

A XXIX. Találkozó szakmai zsűrije

Dr. Góli Kornélia

dramaturg, egyetemi tanár

1981-ben születtem Szabadkán. A Veszprémi Egyetem Tanárképző Karának színháztörténet szakán végeztem el a tanulmányaimat. Posztgraduális tanulmányokat folytattam a Szegedi Tudományegyetem – Juhász Gyula Pedagógusképző Kar – rendezvényszervező szakán, ezt követően pedig a Szegedi Tudományegyetem Irodalomtudományi Doktori Iskolájában. 2006 és 2008 között az Újvidéki Színház *Teátrum* című folyóiratának szerkesztője voltam. Színházi munkáimért 2021-ben Szabadka város képviselő-testülete Dr. Bodrogyári Ferenc-díjjal tüntetett ki. Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára vagyok.

Dr. Mezei Kinga

Jászai Mari-díjas rendező, színész, a Zentai Magyar Kamaraszínház művészeti vezetője

1976-ban születtem Zentán. Az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakán szereztem diplomát. 1999-től 2004-ig az Újvidéki Színház társulatának a tagja voltam, amelyben színészként és rendezőként tevékenykedtem. Rendezői munkásságomért Magyarországon 2003-ban Jászai Mari-díjat kaptam. 2004-ben a budapesti Bárka Színházhoz szerződtem, majd 2011-ben tértem vissza hazámba. 2015-ig a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház színművészeként tevékenykedtem, ezt követően az Újvidéki Színház művészeti vezetője voltam. 2019-ben doktoráltam az Újvidéki Művészeti Akadémia Doktori Iskolájában. Rendezéseimmel Újvidéken, Szabadkán, Zentán, Belgrádban, Budapesten, Zalaegerszegen, Debrecenben, Kolozsvárott, Marosvásárhelyen, Sepsiszentgyörgyön találkozhatott a közönség.

Szabó Regina

szabadúszó színész

Szabó Regina. Regi. Csókai származású. 2024-ben végeztem az Újvidéki Művészeti Akadémia drámai szakán. Jelenleg szabadúszó vagyok. Legfontosabb szerepeim: Pintér Béla *Szutyok* című előadásból Rózi megformálása, a kikiáltó a *Kazimír és Karolinából* (Tanyaszínház) és az Újvidéki Színházban bemutatott *III. Richárd*-ból Lady Anna karaktere. 2024 márciusában pedig bemutattam a monodrámámat, az *Egyasszonyt*.

Plakátok emlékében 1976–1979

Nem eredeti dokumentum!

A TEMERINI SZIRMAI KÁROLY MŰKEDVELŐ SZÍNHÁTSZÓ EGYESÜLET
1976. augusztus 1-én, vasárnap 8 órákor

BEJÁTSZATJA
Erdélyi Mihály

Csavargólánny
című operettjét

Szerzők:
Szabó Péter
Gábor Ilona
Óvári Imre
Szalai Irén
Tanczosok:
Sztroka Mária
Gero Erzsébet
Pásztor Borbála
Mészáros Mária
Fehér György
Szabados Ferenc

Kísérő:
Majoros Magdolna
Nagyidai Franciska
Horváth László
Óvári Magdolna

Kísérő:
Kiss Ilona
Fehér Rozália
Simon Irén
Furugó János
Kovács Gyula

Zenevezető:..... Nagy Imre
Diszketek tervezte és készítette:..... Horváth Tivadar
Súgó:..... Kelemen Borbála
Fényvezető:..... Zsuzsanna
A kosztümöket készítette:..... Varga Veronika, Sörös Valéria
Ügyelő:..... Mórész Lajos
Rendezte és a tancokat betanította: Szabó Péter

KUD „Szirmai Károly” műkedvelő színhátszói egyesület
Temerin

1977. június 12-én órákor

a színház termében bemutatja

BRANISLAV NUŠIČ

**A MINISZTER
FELESÉGE**

című vígjátékát 4 felvonásban

Rendezte: Szabó Péter Diszket: Koncz István

Szerzők:
Popovici Sima Varga Mihály
Zivka Varga Margit
Dara Vengyő Magdolna
Rako Hering István
Cado Faragó János
Anna szobalány Kiss Ilona
Dr. Ninkovics Sörös Sándor
Yaso Varga István
Petro, Imek Kocsicska György
Arista Orosz László
Nikargua Mórész Lajos
Savva Szabó Péter
Angol nyelvű fordítások Laskovics Mária
Nyomtatás Gőz Gyula

Jegyelővétel a színházban, helyárak dinár

K. U. D. Szirmai Károly Műkedvelő Színhátszói Egyesület – TEMERIN

1978. augusztus 28-án 20 órákor a színháztermében

Bemutatja: Jean Letraz

Szerencse malac
című 3 felvonásos vígjátékát

Rendezte: Szabó Péter Segédrendező: Sörös Sándor

Szerzők:
André Kocsicska György
Ivone Nagy Melykúti Ibolya
Henri Bócsa Tibor
Gaston Gara András
Mimi Gric Veronika
Lotty Sörös Sándor
Reiner Ádám István
Jazmin Fehér Valéria
Rendőr Kovács Gyula
Kutató Gőz Gyula

Jegyelővétel a színházban Helyárak dinár.
Az eredeti plakát készített mása

Nem eredeti dokumentum!

A TEMERINI SZIRMAI KÁROLY MŰKEDVELŐ SZÍNHÁTSZÓ EGYESÜLET
1978. május 28-án, vasárnap 8 órákor

BEJÁTSZATJA

Blumenthal és Kadelburg

Aranykakas
című vígjátékát, táncos, háromfelvonásos operettjét
-zenéjét szerzte Szirmai Albert

Szerzők:
Törteli László
Óvári Magdolna
Sörös Sándor
Zsuzsanna
Kátia Zsuzsanna
Gric Veronika
Szalai Irén
Ádám István

Kísérő:
Majoros Magdolna
Zavarkó György
Talló Zoltán
Óvári Imre
Horváth László
Gőz Gyula
Fehér György
Szalai Sándor

Zenevezető:..... Nagy Imre
Rendezte:..... Óvári Imre

Szirmai Károly műkedvelő egyesület
TEMERIN

**UTCA UTCA.
TEMERINI UTCA**

— Enekes, zenés, táncos műsor —

Magyar és szerb népdalok vajdasági
és temerini táncok

Belépődíj:

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színhátszók XXIX. Találkozójának színlapja • Kiadja a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Gergic Ena munkája nyomán • Tördelőszerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Berkó Csuárdi Tamara és Hernyák Zsóka • Munkatársak: Berkó Csuárdi Tamara, Hernyák Zsóka, Szeles Anita, Döme Szabolcs, Sutus Áron, Kormányos Katona Gyöngyi, Csanádi Jázmin, Törteli Anna, Lévay Dávid, Nagy Karina, Szerda Zsófia, Erdélyi Lenke, Kocsis Tímea, Ádám Csilla, Mórész Éva, Tóth Dianna • Korrektor: Bartuc Éva • A rendezvény megőrzéséért felel: Dukai Dávid • 2025. április, Temerin